

Tajemné čtenářské příběhy

Také tentokrát je zde prostor pro vás – čtenáře, kteří se rádi podílíte na tvorbě časopisu Enigma. Příhodilo se vám někdy něco neobvyklého, co si neumíte vysvětlit? Neváhejte a napište nám o tom. Autory těch nejzajímavějších příběhů odměníme poutavou knihou. V redakci se těšíme na vaše příspěvky.

Motýlí příběh

Jednou jsem stanovala s přáteli v přírodě, daleko od civilizace. Má dcera Jana měla tehdy tři roky a já jí povídala pohádky o vílách, skřítcích a jiných přírodních bytostech, což měla velice ráda. V některých příbězích se dočteme, že se víly občas promění a ukáží lidem ve formě motýla nebo vážky. Jednoho dne mi Jana ukázala hejno motýlků, kteří letěli k nám a volala: „Podívej, víly!“ A k mému úžasu si na nás všichni ti motýlci posadali. Nevím přesně, kolik jich bylo, ale seděli nám na hlavách, ramenech i rukou. Janička vzala jednoho na prstík a podávala jednoho po druhém všem okolo. Všichni jsme byli z tohoto úkazu vyjevení a přebírali jsme si „ochočené“ motýlky z prstu na prst. Ti se jen tetelili blahem a ukazovali nám svá nádherná křídla. Není divu, že jsem začala na víly a ostatní bytosti přírody opravdu věřit. Několik let poté se nám zase přihodilo něco zvláštního. Běželi jsme s mými dětmi z kopce a před námi letěl krásný obrovský motýl babočka a já zavolala: „Podívejte, děti! To je víla!“ Zastavili jsme se a já říkám motýlovi: „Počkej na nás,

chceme se na tebe podívat, jak jsi krásný.“ A motýl se opravdu posadil na zem a Jana, která měla už sedm let, k motýlkovi přišla, nastavila mu prst a on si na něj poslušně vlezl. Přinesla ho k nám, kde jsme ho obklopili a obdivovali. Já si motýlka vzala na prst, povídám o vílách, motýlek zase rozevřel svá nádherná křídla, aby nám je ukázal, a najednou, před zraky všech, mávnul křídly a... Zmizel! Zmizel z mé ruky, jako by se přehoupl do jiné dimenze. Nevím, jak jinak to vysvětlit. Koukali jsme s dětmi všude okolo sebe, ale nebyl nikde. Prostě se nám před zraky rozplynul. Děti byly nadšené, že viděly skutečnou vílu, která jim ukázala jedno ze svých kouzel. Myslím si, že pokud člověk ve víly věří a přírodu ochraňuje, tak se mu nějakým způsobem příroda i přírodní bytosti projeví. Jako třeba nám...

ŠÁRKA WINTER, FRANCIE

Úspěšní autoři získávají:

**MIROSLAVA MALANÍKOVÁ
MISE MM**

Prorokové všech dob zvěstovali „konec nám známého světa“ na 21.12.2012. Do konce roku 2012 zbývá necelých 14 dní. Poďaří se Mary a jejím přátelům splnit misi, která byla započata již na začátku letopočtu? Kniha je neobvyklým příběhem ze

současné Prahy, která je proroky označována za místo příchodu druhého Mesiáše. Příběh čerpá ze skutečných historických událostí na počátku našeho letopočtu a v průběhu prvního tisíciletí. K dostání na www.hledajici.cz

S kým jiným bych se měla podělit o svůj tajemný zážitek než právě s Enigmou, která je magie plná! Už téměř sedm let jsem v jedné práci a musím říct, že jsem tam opravdu ráda. Asi před půl rokem k nám ale přišla jedna nová kolegyně. Okamžitě se vžila do role vůdce, začala rozkazovat i v záležitostech, které se jí netýkaly, rozeštvávala lidi. Nakonec už to nešlo vydržet, a tak jsem se rozhodla navštívit jednu svou známou, která je „čarodějnice“. Tedy nikdy jsem ji nebrala příliš vážně, občas jsem si od ní pro zábavu nechala vyložit karty, to bylo vše. Teď jsem k ní šla s prosíkem: „Ať nám ta přivandrovalka přestane ničit klid v práci!“ A ona mi na to řekla: „Žádný problém.“ Potom udělala zvláštní kouzlo. Půjčila jsem jí fotku té protivné kolegyně. Má kamarádka spálila nějaké bylinky

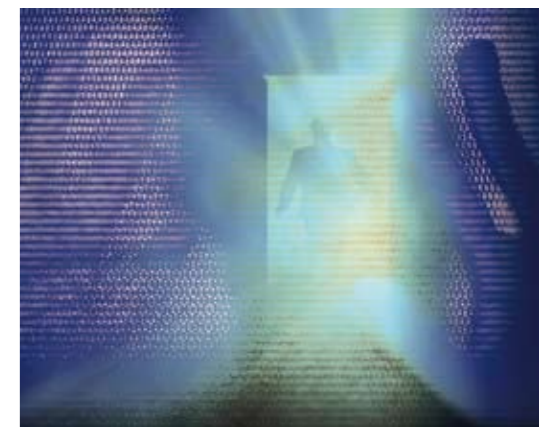
v kadidelnici, použila sůl, vzala do rukou nějaký kamínek a fotku. Něco si pro sebe potichu mumlala, očisťovala ty věci v kouři bylin, potom je posypala solí. Dlouho pak držela kámen v rukách a dávala se na fotku. Sledovala jsem ji, ani jsem nedýchala. Nakonec mi ten kámen podala se slovy: „Někam svojí kolegyni tenhle kámen podsuň. Brzy budete mít v práci zase klid.“ Říkala jsem si, že za zkoušku nic nedám a kámen jsem jí položila pod stůl. Už druhý den byla kolegyně podivně přešlá. Do nikoho se „neobouvala“, jak měla ve zvyku, přestala rozkazovat, celkově byla zamklá. Po týdnu odešla dohodou. Nemusela ani dodržet dvouměsíční výpovědní lhůtu. Nevím, proč tak narychlo odešla, ale věřím, že to bylo díky kouzlu mé kamarádky. Teď už se jejímu čarování smát rozhodně nebudu!

RADKA M., PRAHA

Mrazivý noční návštěvník

Už je to pár týdnů, co se mi v noci stala divná věc. Dlouho jsem ponocovala, protože se mi nechťelo spát. Četla jsem si a doufala, že mě to unaví natolik, abych konečně mohla usnout. Když už jsem konečně nabyla dojmů, že by se mi to mohlo podařit, zhasla jsem a lehla si do postele. Venku byl sníh a díky němu bylo v pokoji šero. Nemohla jsem pořádně usnout a očima bloudila po pokoji. Pak jsem ale strnula a nemohla se hnout. V televizním skle jsem uviděla postavu. Vypadala jako z mlhy a pomalu se přesouvala na konec pokoje. Najednou mi byla zima a dostala jsem strach. Zvedla jsem telefon a chtěla napsat SMSku příteli, ale neměla jsem vůbec žádný signál. Jako bych byla úplně mimo síť. To už jsem se bála tolik, že jsem se zakryla až po krk a strachy usnula. Nevím, co se té noci stalo, ani jestli je to vůbec možné, ale jakmile si na to vzpomenu, mám po celém těle husí kůže.

VENDULA ZELINGEROVÁ, CHOMUTOV

Byla to bludička?

Tato příhoda se mi stala před několika lety. Bylo léto, něco kolem čtvrté hodiny ránní a jako skoro každý den letních prázdnin jsem v tuto časnou ránní hodinu jel na kole na ryby po polní cestě. Ve chvíli, kdy jsem vyjel na kopec, ze kterého bylo vidět tak na 200 metrů mé obvyklé rybářské stanoviště, se z onoho místa oddělilo stříbrné jasné světlo. Řekl jsem si, že zde asi někdo sedí a svítí si baterkou, ale i tak mi bylo světlo velice podezřelé. Vypadalo velice zvláště a bylo na pouhou svítilnu příliš velké, zářivé a jeho okraje byly roztrpčené, takže vypadalo jako hvězda. Ujel jsem jen pár metrů a najednou se světlo objevilo za zatáčkou přímo přede mnou. Byl jsem úplně ohromen, jelikož světlo se zhmotnilo! Bylo přede mnou strašně rychle. Projel jsem zatáčku a světlo se mi ztratilo z očí. Když jsem se vynořil, tak tam, kde se světlo ještě před chvílí nacházelo, nebylo nic jiného než tma. Poté jsem s baterkou prohledal okolní trávu, ale nic jsem neviděl. Ani na mém stanovišti nebyly žádné stopy po lidech. Možná to byla bludička, která mě chtěla zlákat, možná duše zemřelého... Kdo ví?

PAVEL BERAN, 22 LET, SEDLČANY

Co jsou koule duchů?

Vážená redakce Enigmy, zasilám vám svůj „úlovek“. Tyto útvary zvané „Koule duchů“ mě zajímají již delší dobu a něco se povedlo na fotoaparát zachytit i mně. Fotka pochází z října roku 2010 z oslavy Halloweenu v Doulbě. Zajímalo by mě, zda byste mohli o tomto fenoménu napsat něco více.

ŠTĚPÁN ŠROUBEK, DUCHOV

ENIGMA: Záhadné světelné koule, tzv. orby, už zřejmě na fotografiích zachytili mnozí z vás. Podle někoho jde o výsledky telepatického působení. Může prý jít také o duše zemřelých, o projev nějaké neznámé energie či o auru, tedy hypotetické energetické pole, které má obklopovat lidské tělo. Velice prozaické vysvětlení mají fotografové – podle nich jde o obyčejné částičky prachu nebo vlhkosti. Více o tomto fenoménu se dočtete v některém z dalších čísel Enigmy.

Vyfotografovali jste něco tajemného? Pošlete nám svůj snímek v papírové podobě nebo e-mailem v běžném formátu (*.jpg, *.pdf)! Autor nejlepší fotografie získá honorár 300 Kč!

Pro zaslání honoráře však potřebujeme znát i vaši adresu, rodné číslo a číslo účtu!

Někdo se tu utopil?

Stalo se to, když mi bylo asi 10 let. Tehdy jsem šel s tátou na zříceninu hradu. Dostal jsem k narozeninám pistoli – kuličkovku, a tak jsem ji chtěl mít při sobě, i když jsme šli na hrad. Cestou se šlo kolem rybníka, který byl zamrzlý, a já se na něm chvíli klouzal. Když jsem se doklouzal, chtěl jsem si střelit z mé kuličkovky, ale na rybníku jsem ztratil zásobník. Když jsme se pak vraceli z hradu, chtěl jsem ještě svůj ztracený zásobník hledat. Bylo asi okolo šesté hodiny, když jsem zaslechl praskání větviček. Potom jako kdyby do mě někdo udeřil, nemohl jsem se hýbat, byl jsem ztuhlý. Najednou jsem cítil, že mi někdo dýchá na záda. Byl to v té zimě docela teplý dech. Zaslechl jsem šepot. Někdo mi něco šeptal do uší, ale já mu nerozuměl. Sebral jsem odvalu a otočil se. Nic za mnou nebylo. Utíkal jsem z lesa, co mi nohy stačily, a cítil jsem, jak mě někdo pozoruje. Doma mi došlo, že mě asi někdo chtěl ochránit, abych nespadl do rybníka.

JAN KERN, SMRŽOVKA